

EL MICALET
GALÀCTIC

La xiqueta que va desafiar Jaume I

Pasqual Alapont

Il·lustracions de César Barceló

bromera

Laia caminava a cegues, tenia por d'entropessar, la llum d'un ciri a penes il·luminava el corredor. De colp, va sentir un soroll de passes que s'acostaven. A l'instant van aparéixer uns hòmens, vestien una túnica de malles de ferro, i duïen unes espases a la cintura, tan grans que els arribaven als peus. Li va vindre justet amagar-se darrere d'una cortina.

—Els moros s'han revoltat —va dir un dels guerrers—. El rei Jaume ha manat que defendem el castell fins a l'última gota de sang.

—Redoblem la guàrdia! Hem de protegir la reina Violant i els infants —va respondre l'altre.

Què? El rei Jaume i la reina Violant? Defendre el castell fins a l'última gota de sang? Laia es va posar a tremolar. Era això el que havia sentit? De veres? Ai, no era possible! On redimonis s'havia ficat? Què feia ella en el segle XIII?

El segle XIII? Però que fava que estava. Devia estar somiant, clar. Es va pessigar la galta. Es va fer mal, però no es va despertar. Com és que no era al seu llit? On estava la seua bonica habitació? A vore: ella es deia Laia, i anava a quint de primària, no? O és que de colp i repent s'havia tornat boja?

Va intentar recordar com havia començat tot.

El dia anterior la mestra els havia parlat de Jaume I, el rei que havia fundat el Regne de València. Els va ensenyar un llibre que parlava d'ell i van cantar una cançó sobre la seua vida. Jaume I era un rei destacat de l'època medieval. Per això tants carrers i escoles duien el seu nom. Laia va eixir de l'escola més contenta que

unes pas-
qües. Tenia mol-
tes ganes de saber més coses
sobre aquell personatge.

Què havia passat després? Ah, sí, va sopar i es va fartar de xocolata, una barreta sencera. D'amagat, clar, perquè els pares només li'n deixaven menjar un trosset. Però és que li agradava tant!

A continuació, es va posar a cantar acompanyada de la guitarra que li havien regalat per Reis, d'això se'n recordava molt bé. Feia anys que Laia aprenia solfeig a l'escola de música, però sobretot li agradava tocar cançons i cantar.

En aquell moment son pare va entrar a l'habitació i es va plantar davant de la porta, amb els braços plegats, com si no acabara de decidir-se a renyir-la o aplaudir-la per aquella actuació.

—Que no dorms, Laia? És ja molt tard.

Ella va alçar els braços en senyal de triomf.

—Demà no hi ha escola. Hurra! És 9 d'Octubre, la festa dels valencians.

—Això no és motiu perquè estigues alçada a mitjanit i cantant a plens pulmons.

Laia havia fet com que no l'havia sentit. Quan una cosa no li interessava es feia la sorda.

—La mestra ens ha contat que el nou d'octubre el rei Jaume va conquerir la ciutat de València.

—Ah, sí? I quines altres coses saps del rei conqueridor?

Laia va recitar tot el que havia après a classe:

—Que va viure en el segle XIII, i que son pare va morir

en una batalla quan ell tenia cinc anys. El rei Jaume es va criar en un castell amb els cavallers templers, fins que es va fer major i va començar a conquerir terres als sarraïns. Primer, les illes Balears, i després, el Regne de València. I per això parlem la mateixa llengua, perquè vingueren molts colons del nord a poblar les terres conquerides.

A Laia se li havia fet un plec entre les celles, sobre el pontet del nas.

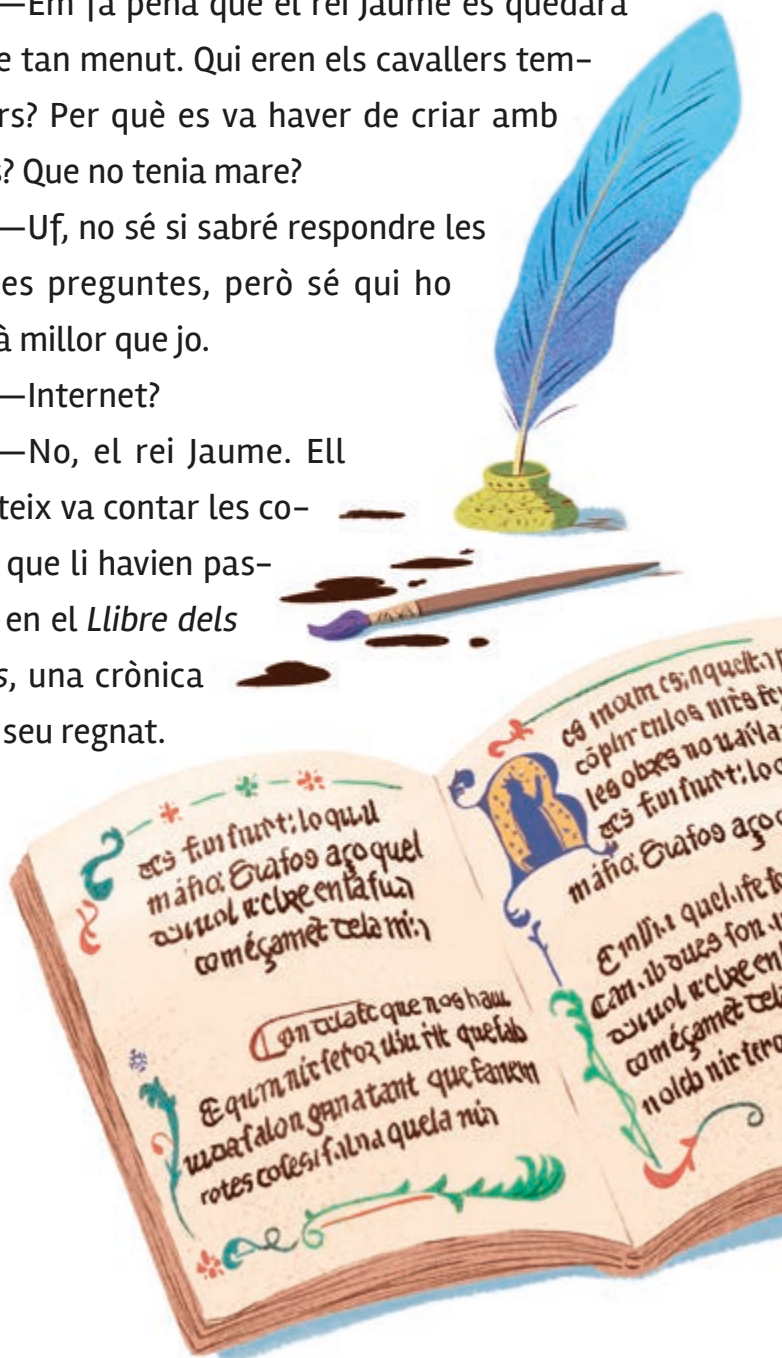
—En què penses? —li va preguntar son pare—. Què et preocupa?

—Em fa pena que el rei Jaume es quedara orfe tan menut. Qui eren els cavallers templers? Per què es va haver de criar amb ells? Que no tenia mare?

—Uf, no sé si sabré respondre les teues preguntes, però sé qui ho farà millor que jo.

—Internet?

—No, el rei Jaume. Ell mateix va contar les coses que li havien passat en el *Llibre dels fets*, una crònica del seu regnat.

—Ho va contar tot, amb pèls i senyals?

El pare de Laia va somriure.

—Sobretot els èxits, les coses que havia aconseguit i el que li convenia que se sabera. A tots ens agrada quedar bé amb els altres. Als reis els interessa la posteritat, el que pensaran d'ells en el futur. I a vegades són un poc presumits.